

Hoe is 't?

Inspraak begeleiden in coronatijden

Dirk Hulsmans

Sinds eind maart werk ik van thuis uit. Alle menselijk contact verloopt via mail, telefoon of video-calls. Ongelooflijk hoe snel je went aan deze nieuwe realiteit en hoe je het normaal vindt om enkel online te communiceren en te onderhandelen. Soms is het een echte uitdaging met drie kinderen op de achtergrond, maar lang leve de trampoline, leesboekjes en de nieuwe nestschommel!

Ik sta telkens weer versteld van de ongelooflijke inzet en verantwoordelijkheidszin van onze collega's. Zelfs in deze grootste crisis sinds de laatste wereldoorlog is dit niet anders. Iedereen draagt graag zijn steentje bij. Dit toont ook nu weer aan dat in de scholen waar er echte inspraak mogelijk is, alles veel meer gestructureerd, gemoedelijker en zonder al teveel bijkomende conflicten kan verlopen. Inspraak werkt! Maar ... er waren ook die schampere uitspraken van een zekere bekende Vlaming. Die hebben veel mensen in het veld écht geraakt en gekwetst ...

Wat een rare naam voor een rare tijd is dat eigenlijk, coronatijden. Wat ik nog gekker vind is de snelle uitbreiding van onze woordenschat. We skypen, zoomen, WhatsApp vergaderen, teamen, ... er op los. Ook de werking met onze vakbondsafgevaardigden zit in een digitale versnelling. In deze bizarre tijd zit ik samen met militanten per scholengemeenschap om een babbel te hebben over de mogelijke heropstart, de scenario's, de risicoanalyse, ... kortom alles wat overlegd en onderhandeld wordt op de verschillende niveaus. Daar zetten onze vakbondsafgevaardigden hun beste beentje voor. Ondertussen zijn diezelfde militanten druk

Ilse Ottoy

Alles verliep tot begin maart volgens plan tot plots het coronavirus ook in ons landje kwam! Thuiswerken, geen collega's rond je, veel wordt afgelast, bezoek van de eigen familie beperkt tot aan de voordeur. Wat een bizarre tijden! Eind april komt de melding dat scholen op 15 mei heropstarten. Alle hens aan dek want dit kan alleen onder veilige omstandigheden! Mijn hoed af voor wat onze personeelsleden in het werkveld presteren! Via Teams bereiken we onze militanten. Leuk elkaar "in real life" te ontmoeten. We leren van elkaar, delen ideeën. "Hoe gaan we dit volhouden als ook de opvang op volle toeren draait?", klinkt het bezorgd. Maar ik hoor ook trotse militanten omdat ze iets kunnen betekenen voor hun collega's en er ten volle voor gaan. Ik ben bezorgd over de militanten die ik niet hoor. Hopelijk loopt alles daar vlot. En nog meer bezorgd ben ik over de scholen waar geen militanten zijn ...

De "dankjewel"-mails van militanten doen deugd! Ik ben een trotse inspraakbegeleider. Ik wil samen met de militanten heel geëngageerd met een mooi verhaal eindigen. Dat de heropstart van de scholen in combinatie met de opvang voor iedereen op een leefbare, gezonde en veilige manier kan!

doende met filmpjes maken voor YouTube, digitale lespakketten maken, contacten houden met ouders en leerlingen, lespakketten of werkboekjes rondbrengen met de fiets, creatieve oplossingen bedenken, ... Naast professional in het onderwijs zijn ze ook nog moeder, oma en partner!

Wat ben ik dankbaar dat ik jullie inspraakbegeleider mag zijn, #trots op jullie creativiteit en solidariteit maar ook bezorgd dat het misschien soms te veel kan worden. Hou jullie gezond en denk eraan, 'op het einde komt alles altijd weer goed' (en als dit niet zo is, dan zijn we nog niet aan het einde ... 😊)

Johan Gonnissen

Toen bleven we in ons kot en er werd niet mee gelachen. Ik claimde een werkplek in ons huis om via telewerk inspraak te begeleiden en dienst te verlenen rond #COVID19basisonderwijs. Door de lockdown consuminderden we en leefden we trager. En dat voelt goed. Zo kwam de groenere lente, maar ook de angst en het leed, veel verdriet omwille van ziekte en dood, pijnlijk dichtbij. Syndicaal paraat staan is dan vooral 'luisteren', ontroerd worden door zo veel bezorgdheid, verbaasd werken met de veerkracht van militanten en leden, helden van het basisonderwijs. Ik mocht meezoeken en duiden: 'Hoe kunnen we? Wanneer zeker wel? Wat absoluut niet?' Respect, solidariteit en vertrouwen zijn DE ingrediënten voor veiligheid. Deze drie kanjers #geëngageerd kunnen propagereën en faciliteren beschouw ik als mijn #zorgende taak samen met zo vele COV-militanten waar ik #trots op ben.

Mimy Jacobs

Leen De Grande

Donderdag 12 maart nog een vormingsdag voor vakbondsafgevaardigden gegeven. Op de terugweg hoorde ik voor het eerst nieuws die dag. Wat was er aan de hand? Bij thuiskomst een mail waarin stond dat wij vanaf 13 maart thuis moesten werken?! Vandaag doen we dat nog steeds. Het is boeiend, druk, spannend. Al veel geleerd en meegemaakt! Risicoanalyses, draaiboeken voor heropstart van de scholen, bubbels, heikracht, social distancing, handhygiëne, ... Het ligt al zeer goed in de mond. Ik vind het geweldig hoe mijn militanten zich keihard voorbereiden op hun onderhandelingscomité, met volle overgave voor hun collega's, soms met slapeloze nachten. Gelukkig zijn veel schoolbesturen zich bewust van de ernst van de situatie.

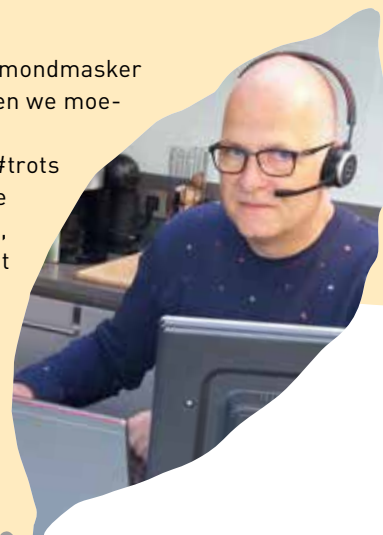
Tegelijk maak ik me zorgen over de veiligheid in de scholen bij de heropstart, maar ook over de haalbaarheid van de opdrachten. Maar als ik dan het enthousiasme van de personeelsleden hoor over hun "andere manier" van werken. Ongelooflijk! Preus lik fjirtig!

Ik had nooit gedacht dat ik weken na elkaar thuis zou werken. Ik had ook nooit gedacht dat ik een mondk masker zou dragen. Misschien best dat we nooit beseft hebben dat dit kan gebeuren. Het is nu wat het is en we moeten er samen door.

Ook al zitten we in een crisissituatie, toch zie ik heel wat mooie dingen gebeuren. Ik ben dan ook #trots op die militanten die het opnemen voor hun collega's, maar ook voor hun school. De impact van de opschorting van de lessen op het onderwijspersoneel is zeer groot. Totaal anders moeten werken, hun leerlingen niet zien, de fysieke steun van collega's moeten missen, ... Een COV-militant kan dit niet veranderen, wel verzachten.

Maar ik ben ook #bezorgd. Bij velen staat het water aan de lippen. Sommigen schreeuwen het uit, anderen blijven stil ... Zo zijn er spijtig genoeg ook COV-leden in scholen waar ik niets van hoor. Soms trek ik me op aan de gedachte dat geen nieuws goed nieuws is, maar ik beseft dat dit niet altijd zo is. Wanneer we deze moeilijke periode achter ons kunnen laten, hoop ik dat we met z'n allen #geëngageerd wat we geleerd en ontdekt hebben verder gaan gebruiken. Niet alleen nieuwe vormen van lesgeven, vergaderen of organiseren, maar ook het in vraag stellen van de noodzaak van bepaalde dingen.

Kris Vanbaelen

Suzy Sas

Alles is anders hoor je deze dagen regelmatig zeggen. En inderdaad ook mijn contact met vakbondsafgevaardigden verloopt enigszins anders. Voor het eerst ontmoet ik hen via Skype. Ze stellen hun vragen, vertellen over hoe het loopt in hun school. Samen wisselen we van gedachten. Als je hen dan hoort zeggen welke bergen er verzet worden om een veilige start te garanderen voor collega's en kinderen overvalt me niet zelden een trots gevoel, tot kippenvel toe. Helaas blijf je na zo'n Skype-sessie ook wel eens zitten met een bezorgd gevoel ... Tot je enkele dagen later een seintje krijgt van de militant die vertelt dat het in orde komt. Op dat moment maakt de bezorgdheid plaats voor dubbele trots.

We zijn er voor jou
<https://bit.ly/3cuY0i3>

Lies Reyniers

Een inspraakcomité online lukt ondertussen verbazingwekkend goed en de discussies worden zeker niet gemeden! De veiligheid van de kinderen en het personeel primeert en besturen doen hun uiterste best om alle maatregelen te volgen. Ook tijdens een online ABC gaan de bezorgdheden en voorstellen over en weer. Met de verschillende vakorganisaties staan we op één lijn. De bescherming van de personeelsleden komt op de eerste plaats, de overtuigingskracht is sterk en na een tweede overleg kunnen we afronden met een protocol van akkoord! Ik ben #trots op het personeel voor de flexibiliteit en de gedrevenheid waarmee zij in deze nooit geziene situatie het beste van zichzelf geven. Ik krijg ook bezorgde e-mails en telefoontjes van vakbondsafgevaardigden die niet gehoord worden, van overlegorganen die 'en petit comité' snel beslissingen nemen. Ik probeer hen #geëngageerd met raad en daad bij te staan.

Af en toe voel ik de drang om te roepen: "Wanneer gaan die scholen weer open? Kan dat niet wat sneller!", terwijl ik onze zoon Jesse aanpor, met een knipoog naar juf Sandra. Werk combineren met aanloopteren is niet altijd even gemakkelijk. Maar we zijn nog steeds gezond. Laten we allemaal gezond blijven en laat de veiligheid primeren.